

JMKR

ISSN: 2822-1397 (ONLINE)

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2567

VOL.2 NO.1 JANUARY - APRIL 2024

วารสาร มจร โกศัยปริทรรศน์ (Journal of MCU KOSAI Review)

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน 2567

ISSN: 2822-1397 (Online)

Vol. 2 No. 1 January – April 2024

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมการผลิตงานวิชาการ การศึกษาค้นคว้า บทความต่าง ๆ ด้านพุทธศาสตร์ ด้านครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ และด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
2. เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านพุทธศาสตร์ ด้านครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ และด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่บูรณาการร่วมกับศาสตร์สมัยใหม่
3. เพื่อสร้างความร่วมมือทางด้านวิชาการ การบูรณาการ การเผยแพร่ผลงาน องค์ความรู้ของนักวิชาการของมหาวิทยาลัยและหน่วยงานอื่น ๆ

ข้อกำหนดของบทความที่ตีพิมพ์

บทความทุกบทความที่ตีพิมพ์ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviewed) ในสาขาวิชานั้น ๆ อย่างน้อย 2 ท่านขึ้นไป โดยเป็นการประเมินในลักษณะปกปิดรายชื่อ (Double blind peer-reviewed)

กำหนดเผยแพร่

วารสาร มจร โกศัยปริทรรศน์กำหนดเวลาในการออกวารสารปีละ 3 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน

ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม

ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม

ลิขสิทธิ์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่

111 หมู่ 5 ตำบลแม่คำมี อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ 54000

โทร 054-646585

คณะกรรมการที่ปรึกษา

พระธรรมวชิรบัณฑิต,ศ.ดร.
พระราชเนมากร,รศ.ดร.
รศ.ดร.สุพล สุยะพรหม
พระครูโฆสิตสังฆพิทักษ์,ดร.
นายสุชุม กัมภา
ผศ.ดร.ธาดา เจริญกุล
ผศ.สุพจน์ แก้วไพฑูรย์

อธิการบดี
รองอธิการบดีวิทยาเขตแพร่
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายบริหารวิทยาเขตแพร่
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไปวิทยาเขตแพร่
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการวิทยาเขตแพร่
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิตวิทยาเขตแพร่

หัวหน้าบรรณาธิการ (Chief Editor)

ผศ.ปัญญา สุนันตา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยบรรณาธิการ (Assistant Editor)

พระครูสังฆรักษ์ศักดิ์ดา อนุทโก,ดร.
ดร.บุญยวีร์ มงคลพิพัฒน์พร

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

กองบรรณาธิการ (Editorial Board)

พระมหาภริยศักดิ์ อินทปัญญา,ดร.
ผศ.ดร.สมจิต ขอนวงศ์
รศ.ดร.รวีโรจน์ ศรีคำภา
พระมหามณเฑียร ปริสุตโต,ผศ.ดร.
ผศ.ดร.วินิจ ผาเจริญ
ดร.สมบัติ กัมบุตร
ดร.สุทธิกานต์ สิทธิกุล
รศ.ดร.โชติ บดีรัฐ
ผศ.ดร.อนันต์ อุปสอด
ผศ.ดร.กุลิสรา จิตรขณาวิช
ดร.ประวิทย์ ธงชัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

การจัดกร

ผศ.ปัญญา สุนันตา
ดร.นพรัตน์ วัฒนวงศ์

พระครูสังฆรักษ์ศักดิ์ดา อนุทโก,ดร.
นางสาวพัฒน์นรี อัฐวงค์

ดร.บุญยวีร์ มงคลพิพัฒน์พร
นายธีรวัฒน์ จันทร์จำรัส

ประสานงาน

พระศักดิ์ธัช สิวโร,ดร.

พระอนุสรณ์ กิตติวัฒนโธ,ดร.

พระสมพงษ์ มหาปัญญา

ผศ.สุพจน์ แก้วไพฑูรย์ นายอภิชา สุขจีน

กฎหมาย

นายสุชุม กันกา นางสาวสุพิชญา กันกา

ออกแบบปก

ผศ.ปัญญา สุนันตา ดร.ปัญญวีร์ มงคลทิพัฒน์พร

บทบรรณาธิการ

วารสาร มจร โภคภัยปริทรรศน์ ได้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อส่งเสริมทักษะทางวิชาการ และเผยแพร่ผลงานอันเป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาองค์ความรู้หรือประยุกต์ใช้ในการพัฒนาประเทศ โดยที่ฉบับนี้มีนักวิชาการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ได้ส่งบทความเพื่อเผยแพร่ในวารสารซึ่งบรรณาธิการได้มีการคัดเลือกบทความและได้ส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย จำนวน 2 ท่าน ได้ทำการกลั่นกรอง ตรวจสอบเพื่อความถูกต้องในด้านเนื้อหาเพื่อให้มีความครอบคลุมตามหลักของวิชาการและหลักทางด้านภาษาทุกบทความ

ทั้งนี้ในฉบับนี้มีบทความที่ผ่านการคัดสรรและให้ตีพิมพ์ในวารสารจำนวน 9 บทความ ประกอบด้วย

- 1) การจัดการข้อมูลชุมชนแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาพื้นที่เชิงสร้างสรรค์ ของตำบลน้ำชา อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
- 2) ศึกษาวิเคราะห์คัมภีร์เกสา 5 เส้น ฉบับวัดร่องพอง ตำบลร่องพอง อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
- 3) วิเคราะห์พุทธทำนายที่มีความสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของประชาชนในตำบลบ้านถิ่น อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
- 4) การส่งเสริมวัฒนธรรมทางการเมืองระบอบประชาธิปไตยในการเลือกตั้งของประชาชนตำบลเวียงทอง อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่
- 5) การพัฒนาหลักสูตรด้านอาหารเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพชุมชนตำบลแม่ยม อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
- 6) ปัญหาการสอนและทักษะการพูดของครูยุคใหม่
- 7) การบริหารจัดการกับการบูรณาการตามหลักโลกธรรมของนักการเมือง
- 8) ภาวะผู้นำกับการพัฒนาองค์การภายใต้ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และ
- 9) ทักษะการอ่านภาษาไทยกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านของนักเรียนในสังคม

คุณค่าด้านวิชาการของบทความในวารสารฉบับนี้ จะมีประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาค้นคว้า นำไปใช้อ้างอิงในงานวิจัยและงานวิชาการ ในนามของกองบรรณาธิการ ขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความสนใจ และทีมทำงานวารสารที่ได้ทำงานด้วยความทุ่มเท เสียสละ ทั้งกำลังกายและกำลังใจร่วมกันจนสามารถจัดพิมพ์หนังสือวารสารฉบับนี้สำเร็จด้วยความเรียบร้อยเป็นอย่างดี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปัญญา สุนันตา
หัวหน้ากองบรรณาธิการ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทบรรณาธิการ	ก
การจัดการข้อมูลชุมชนแบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาพื้นที่เชิงสร้างสรรค์ ของตำบลน้ำชา อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่	1-16
PARTICIPATORY COMMUNITY INFORMATION MANAGEMENT FOR CREATIVE SPACE DEVELOPMENT OF NAM CHAM SUB-DISTRICT, MUANG PHRAE DISTRICT, PHRAE PROVINCE	
สมบัติ กัมบุตร, วินิจ ผาเจริญ, พระครูปริยัติวารากร <i>Sombat Kanbut, Winit Phacharoen, Phrakru Pariyattiwarakorn</i>	
ศึกษาวิเคราะห์คัมภีร์เกสา 5 เส้น ฉบับวัดร่องฟอง ตำบลร่องฟอง อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่	17-26
AN ANALYTICAL STUDY OF THE FIVE KESĀ SCRIPTURE OF WAT RONGFONG RONGFONG SUB-DISTRICT MUANG PHRAE DISTRICT, PHRAE PROVINCE	
นายอิทธิเชษฐ์ ใจงาม, พรหมเวศ แก้วโมลา, พระมหาสิทธิชัย ชยสิทธิ <i>Ittichet Jaingam, Phromres Kaewmola, Phra Maha Sittichai Chayasitthi</i>	
วิเคราะห์พุทธทำนายที่มีความสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของประชาชนในตำบลบ้านถิ่น อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่	27-43
AN ANALYSIS OF THE BUDDHIST PROPHECY AFFECTING THE PEOPLE'S WAY OF LIFE IN BAN TIN SUB-DISTRICT, MUEANG PHRAE DISTRICT, PHRAE PROVINCE	
พระสมบัติ สนต์จิตโต (เบ็ญวงค์), พระครูสุนทรธรรมนิทัศน์, เกียรติศักดิ์ ฟองคำ <i>Phra Sombat Santacita (pengwong), Phrakru Soontomdhammanithat, Kriengsak Fongkam</i>	
การส่งเสริมวัฒนธรรมทางการเมืองระบอบประชาธิปไตยในการเลือกตั้งของประชาชนตำบลเวียงทอง อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่	44-57
THE PROMOTING OF DEMOCRATIC POLITICAL CULTURE IN ELECTIONS OF PEOPLE IN WIANG THONG SUB-DISTRICT, SUNG MEN DISTRICT, PHRAE PROVINCE	
สุชาวดี วังคำ, สมจิต ขอนวงค์, สายันท์ อินันใจ <i>Sukhawadee Wangkham, Somjit Khanwong, Sayan Innanjai</i>	
การพัฒนาหลักสูตรด้านอาหารเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพชุมชนตำบลแม่ยม อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่	58-66

FOOD CURRICULUM DEVELOPMENT TO SUPPORT COMMUNITY HEALTH TOURISM IN
MAE YOM SUBDISTRICT MUEANG PHRAE DISTRICT, PHRAE PROVINCE

จุฬารามณ์ ดวงตาต้า, ปาริฉัตร กุลเกลี้ยง

Chulaporn Duangtadum, Parichat Koonkleang

ปัญหาการสอนและทักษะการพูดของครูยุคใหม่ 67-76

TEACHING PROBLEMS AND SPEAKING SKILLS OF MODERN TEACHERS

ดนัย ทองบุญมา, เกศแก้ว คงคล้าย, นัชพล คงพันธ์

Danai Tongboonma, Katekaw Kongklay, Natchaphon Kongpan

การบริหารจัดการกับการบูรณาการตามหลักโลกธรรมของนักการเมือง 77-86

MANAGEMENT AND INTEGRATION ACCORDING TO THE SECULAR PRINCIPLES OF
POLITICIANS

วินัย หริ่มเทศ: *Winai Rimtes*

ภาวะผู้นำกับการพัฒนาองค์การภายใต้ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี 87-96

LEADERSHIP AND ORGANIZATIONAL DEVELOPMENT UNDER THE ERA OF TECHNOLOGICAL
CHANGE

พระครูอรุณปิยกิจ, พระครูอุทัยสุตกิจ, พระสุรินทร์ สุรินโท, ชลิต วงษ์สกุล

Phrakhru AnunPiyakit Phrakhru UthaiSutakit PhraSurin Surintho, chalet wongsukul

ทักษะการอ่านภาษาไทยกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านของนักเรียนในสังคม 97-103

THAI READING SKILLS AND FACTORS AFFECTING THE LEARNING OF READING SKILLS OF
STUDENTS IN SOCIETY

พัชรพงษ์ เต็มยวน, ยสินธร นุ่มนึ่ง, พระมหาณัฐวัฒน์ เขมเมืองอุ้น

Patcharapong Termyuai, Yasinthom Numnim, Phramaha Nattawat Muang-oun

ภาคผนวก

คำแนะนำสำหรับผู้นิพนธ์บทความ 105

จริยธรรมการตีพิมพ์บทความ 121

ปัญหาการสอนและทักษะการพูดของครูยุคใหม่

TEACHING PROBLEMS AND SPEAKING SKILLS OF MODERN TEACHERS

ตนัย ทองบุญมา¹, เกศแก้ว คงคล้าย², นัชพล คงพันธ์³

Danai Tongboonma¹, Katekaw Kongklay², Natchaphon Kongpan³

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย¹,

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย²,

วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย³

Buddhachinnaraj Buddhist Collage, Mahachulalongkomrajavidyalaya University¹,

Buddhachinnaraj Buddhist Collage, Mahachulalongkomrajavidyalaya University²,

Buddhachinnaraj Buddhist Collage, Mahachulalongkomrajavidyalaya University³

E: mail: natchaphon951@gmail.com

(Received: August 30, 2023; Revised: September 30, 2023; Accepted: October 2, 2023)

บทคัดย่อ

การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของครู เนื่องจากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ล้วนแต่ต้องอาศัยการพูดทั้งสิ้น การพูดจึงเป็นการสื่อสารที่ช่วยสร้างความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องใช้ทักษะการสื่อสารหลายทักษะร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ และนอกเหนือจากการสอนแล้ว ครูต้องทำงานด้านอื่น ๆ ในสถานศึกษาด้วย จะเห็นได้ว่าการทำงานของครู จะต้องอาศัยทักษะการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ปัญหาการพูดของครูที่พบเห็นในปัจจุบันนี้ ครูออกเสียงไม่ถูกต้องทำให้มักเรียนเข้าใจความหมายผิด หรือมีปัญหาในการออกเสียง เช่น พูดเร็วและรัว หรือพูดเสียงเบาใช้เสียงต่ำเกินไป ครูจึงต้องพูดจาให้ถูกต้องชัดเจน เพราะหากครูสื่อสารเรื่องใดไม่ชัดเจนแล้วก็อาจเกิดผลเสียแก่ตัวนักเรียนได้ บทความนี้มีวัตถุประสงค์เขียนขึ้นเพื่อให้เยาวชน นิสิต นักศึกษาและประชาชนทั่วไปได้ศึกษาเข้าใจถึง ความหมาย ความสำคัญ และประเภทของการสื่อสาร นอกจากนี้ ยังกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้ 1. ครูกับทักษะการใช้ภาษาและความสำคัญของภาษาสำหรับครู 2. การใช้ภาษาในการสื่อสารของครู ดังนี้ 1) ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารสำหรับครู 2) ภาษาช่วยให้ครูใช้ภาษาเหมาะสมกับสถานภาพของตน 3) ภาษาช่วยให้ครูใช้ภาษาที่สุภาพและหลีกเลี่ยงคำต้องห้าม และ 3. ปัญหาการใช้ภาษาไทยสำหรับครู สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ตรงของครูที่ได้เรียนรู้ ทั้งจากภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติจริง ต่อไป

คำสำคัญ: ปัญหาการสอน; ทักษะการพูด, ครู

Abstract

Speech is essential to a teacher's daily life. Because in carrying out various activities, all need to be spoken. Speaking is a communication that helps build understanding of teaching and learning. Teachers must use a combination of communication skills. To provide learners with knowledge, skills, and desirable characteristics as defined and in addition to teaching Teachers have to work in other areas of the school as well. It can be seen that the teacher's work must rely on communication skills which includes "listening, speaking, reading and writing" Teacher's speech problems that are encountered today the teacher's pronunciation was wrong causing the students to misunderstand the meaning, or have trouble pronouncing, such as speaking quickly and hurriedly or speaking in a low and low voice Teachers must speak clearly and accurately. Because if the teacher communicates something unclearly, it may have a negative effect on the students. The purpose of this article is written for young people, students, and the general public to study and understand the meaning, importance, and types of communication. It also addresses the following issues: 1. Teachers and language skills and the importance of language. for teachers 2. The use of language in teacher communication as follows: 1) Language is an important communication tool for teachers 2) Language helps teachers use language appropriate to their situation 3) Language helps teachers use language that is polite and avoids forbidden words and 3. Problems in using Thai language for teachers These are the teachers' direct experiences that have been learned. Both from theory and actual practice.

Keyword: Problems with teaching, Speaking skill, Teacher

บทนำ

ตามพระราชบัญญัติและข้อบังคับให้ประสบผลสำเร็จได้ โดยเฉพาะผู้ที่ จะประกอบอาชีพเป็นครูสอน จะต้องอาศัยศาสตร์และศิลป์ในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องราว ความรู้สึก ความต้องการของแต่ละฝ่าย ผู้ส่งสารจะส่งสารโดยแสดงพฤติกรรมในรูปของการพูด การเขียน หรือด้วยท่าทาง ส่วนผู้รับสารจะรับสารด้วยการฟัง การดูหรือการอ่าน การสื่อสารหรือรับสารจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้เป็นสะพานเชื่อมโยงเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) การศึกษาของเยาวชนไทยที่มีมากขึ้นนั้นมีความต้องการทางด้านการศึกษา เพราะการศึกษาเป็นประเด็นสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในอนาคตของคนรุ่นใหม่ ปัจจุบันเยาวชนไทยหันมาศึกษาในระดับต่าง ๆ มากขึ้นโดยมองจากภาพรวมทั้งประเทศและทุกสถาบันการศึกษาแล้ว ที่ให้บริการด้านการการศึกษาแห่งประเทศไทยซึ่งภาครัฐได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ด้านการศึกษาและได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาของประเทศไว้ในรัฐธรรมนูญว่าด้วยระบบการศึกษา

เพราะเยาวชนไทยรุ่นใหม่เป็นอนาคตของประเทศชาติเป็นสำคัญ ทั้งนี้จึงมีกฎหมายบังคับให้เยาวชนไทยได้มีการศึกษาที่สูงขึ้น ก่อให้เกิดการขยายตัวของสถานศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของเยาวชนไทยให้มีทางเลือกในการศึกษาเรียนรู้มากยิ่งขึ้นและสามารถเลือกได้หลากหลายสาขาอาชีพ เพื่อเยาวชนไทยรุ่นใหม่จะเป็นสังคมที่จะพัฒนาประเทศไปในอนาคตที่ยังไม่มาถึง แต่ก็จะต้องมีการส่งเสริมในเรื่องการศึกษาเป็นจุดประเด็นสำคัญต่ออนาคตของชาติหรือประเทศ (พรทิพย์ ไชยโส และคณะ, 2553)

ในปัจจุบันมีการสื่อสารรูปแบบใหม่ ๆ การสื่อสารสองทางโดยการใช้เสียงและภาษากายประกอบ การจัดการเรียนการสอน คือการควบคุมดูแลนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัยและตั้งใจเรียน ปัญหาหนึ่งของครูที่ดูเป็นความยากลำบากมากกว่า คือการที่ครูจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่าง Active นั้น กิจกรรมจะต้องมีลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการเรียน ได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มีใจที่จดจ่อกับสิ่งที่ทำ เพื่อก่อให้เกิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีใจจดจ่อกับสิ่งที่ทำ ตลอดจนการสร้างบรรยากาศที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งที่ครูมีอาชีพต้องให้ความสำคัญและจะต้องสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วุฒินันท์ อบอุ่น, 2544) ดังนั้น ครูผู้จัดการเรียนรู้ต้องพยายามหารูปแบบวิธีการสื่อสารที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่จะให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุด สรุปได้ว่า ความสำคัญของภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารทำให้คนในสังคมมีความเข้าใจความหมายที่ตรงกัน การใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมหากผู้ใช้ภาษามีความรู้เรื่องการใช้ภาษาไม่ดีพอ อาจทำให้การติดต่อสื่อสารเกิดความผิดพลาดสื่อสารได้ไม่ตรงความต้องการ หรือสื่อความได้แต่ไม่เหมาะสมทำให้ขาดประสิทธิภาพในการสื่อสาร ความผิดพลาดหรือความไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นดังกล่าวล้วนมีสาเหตุมาจากการใช้ภาษาที่บกพร่องหรือไม่คำนึงถึงการใช้ภาษา ครูที่สอนในเรื่องการสอนทักษะการพูด ส่วนใหญ่จะให้ความสนใจกับการสอนทักษะการพูดน้อยมากมักสนใจเรื่องการอ่านและการเขียนเป็นส่วนใหญ่ (จิรวัดน์ เพชรรัตน์ 2563)

กล่าวสรุปได้ว่า การพูดนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับครู ครูจึงต้องพูดให้เป็น โดยอาศัยศิลปะในการใช้ภาษา เลือกถ้อยคำโวหาร มีกลวิธีในการเรียบเรียงคำพูด และคิดไว้เสมอว่า พูดอย่างไรจึงจะให้ ถูกใจผู้ฟัง ครูแต่ละคนย่อมพูดได้แต่จะพูดได้ดี พูดได้เหมาะสมหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน เพราะแต่ละคนย่อมมีอุปนิสัยใจคอ มีพฤติกรรมการพูดแตกต่างกัน บทความนี้ผู้เขียนใช้แนวคิดทฤษฎีการใช้ภาษาในการสื่อสารวิชาชีพครูที่มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งจะช่วยให้ได้ครูที่มีคุณลักษณะที่เหมาะสมได้ความรู้ทักษะ และเป็นครูที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการของสถานศึกษา สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมและก้าวทันเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง เป็นต้น

ความหมายของการพูด

การพูดมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับครู เนื่องจากครูเป็นอาชีพหนึ่งที่ต้องมีทักษะและศิลปะในการพูด ครูที่ดีจะต้องพูดให้เป็น และรู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ โน้มนำใจ โนบหนักได้ นำเสนอความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด โดยมีเนื้อหาประกอบด้วย ความหมายของการพูดความสำคัญของการพูด จุดมุ่งหมายของการพูด องค์ประกอบของการพูด หลักและทฤษฎีการพูดและการแบ่งประเภทของการพูด

เพื่อให้ผู้พูดได้ศึกษา เข้าใจในทฤษฎี และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการพูดต่อไป นักวิชาการได้ให้ความหมายของ “การพูด” สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ธวัชร ดันตระกูล, (2555) ได้กล่าวไว้ว่า การพูด คือ การใช้ความสามารถทางด้านภาษารวมถึงท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงอากัปกริยาในการพูด ประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคม ขณะที่ วีระเกียรติ รุจิรกุล, (2556) ได้กล่าวว่า การพูด คือ กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนความต้องการของผู้ออกมา โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาอาการประกอบกันเป็นสื่อ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด นอกจากนี้ จูไรรัตน์ สักขณะศิริ และคณะ, (2556) ได้กล่าวว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้ การพูด มีความสำคัญต่อมนุษย์และมีบทบาทในการศึกษา ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน มนุษย์ใช้ทักษะการพูดมากที่สุดในการติดต่อสื่อสารกับคนอื่น ๆ เนื่องจากการพูดทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายการพูดอย่างมีประสิทธิภาพย่อมก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ผู้พูดและส่วนรวม ขณะที่ ฉัตรวรรณ ดันนะรัตน์ (2546) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการพูดไว้ในหนังสือการพูดเบื้องต้น พอสรุปได้ว่า “การพูดได้” กับ “การพูดเป็น” นั้น ไม่เหมือนกัน กล่าวคือ การพูดได้ เป็นพัฒนาการของมนุษย์ส่วนการพูดเป็นนั้น จำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้และฝึกฝน กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนเราส่วนใหญ่จะพูดได้ แต่ยังพูดไม่เป็น การที่เราจะเป็นคนที่เป็น “พูดได้และพูดเป็น” นั้น จึงต้องเรียนการพูด

กล่าวสรุปได้ว่า การพูด คือ กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ ความต้องการของผู้พูด โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง เป็นสื่อในการสื่อสาร โดยแสดงกิริยาอาการประกอบเพื่อให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารได้เข้าใจและรับรู้ได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย และการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง เป็นต้น

ความสำคัญของการพูดสำหรับครู

การเป็นครูที่ดี ต้องพูดดีและพูดเก่ง กล่าวคือ พูดดี คือ การพูดจาดีดี มีคารมคมคายอันลึกซึ้งซึ่งกัน ใจคนฟัง มีคำพูดเยียบคม หรือสั่งสอนด้วยคำพูดที่สามารถกระตุ้นเตือนให้นักเรียนเชื่อฟังคำสอนนั้นได้ พูดเก่ง คือ การพูดจาฉะฉาน พูดคล่องแคล่วว่องไว พูดมีไหวพริบปฏิภาณ พูดอย่างมีชั้นเชิงในทุกสถานการณ์ ทำให้คนฟังเชื่อถือและประทับใจ ครูจึงต้องมีวาทศิลป์ที่ดีโดยพื้นฐาน การพูดจึงมีความสำคัญต่ออาชีพครู ผู้เขียนสามารถสรุปได้ ดังนี้ (พระอธิการภูมิจิษฐ์ ปิยสีโล และนันทพล คงพันธ์, 2565)

1. การพูดช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้การพูดเป็นหัวใจสำคัญในการสอน ครูจึงต้องพูดให้เป็น พูดเก่ง รู้จักปรับปรุงการใช้เสียงในการสอน ใช้ภาษาและคำพูดให้ถูกต้อง มีวิธีการการถ่ายทอดที่น่าสนใจ

สรุป การพูด คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการถ่ายทอดความคิด เป็นต้น

2. การพูดเป็นเครื่องมือในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ครูต้องใช้คำพูดด้วยความไพเราะจะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และเป็นที่ยินชมชอบแก่คนรอบข้างนอกจากนี้ การพูดยังเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงความ

เฉลี่ยฉลาด บุคลิกภาพตลอดจนอุปนิสัยใจคอของผู้พูด

สรุป แสดงออกซึ่งความสนใจอย่างจริงจัง และมีความจดจ่อต่อการปฏิบัติงานอย่างจริงจัง เป็นต้น

3. การพูดมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของครู เนื่องจากในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนแต่ต้องอาศัยการพูดทั้งสิ้น ในแต่ละวันครูต้องใช้การพูดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน เช่น เมื่อมาถึงโรงเรียนก็ต้องมีการทักทาย สนทนากับนักเรียน เพื่อนร่วมงาน ระหว่างวันอาจมีการประชุมสัมมนา โดยเฉพาะกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องใช้คำพูด จนกระทั่งกลับบ้านก็อาจมีการสนทนากับคนในครอบครัว

สรุป ใช้ความคิดในการสร้างสรรค์และพัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ เริ่มหาหนทางแนวทางในการพูดใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าเดิม เป็นต้น

จึงกล่าวได้ว่าคำพูดสื่อถึงนิสัยและพื้นฐานของผู้พูดได้เป็นอย่างดี ดังเช่น แสงธรรม บัวแสงธรรม (2557) ได้ยกทฤษฎีของอาจารย์ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ว่าถ้อยคำ คือ ความคิด ดังนั้น เราจะพูดสิ่งใดต้องระมัดระวัง เพราะเป็นการเผยความคิดของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้เพราะฉะนั้นก่อนจะพูดอะไรออกไปผู้พูดจะต้องกลั่นกรองความคิดก่อนว่าเรื่องใดอยากให้ผู้ฟังรับรู้และเรื่องใดไม่ควรให้ผู้ฟังหรือผู้อื่นรับรู้

ประเภทของการพูด

การแบ่งประเภทการพูด สามารถแบ่งเป็นประเภทของการพูดที่ครูควรศึกษาประเภทต่าง ๆ ได้หลายรูปแบบสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การถามและการตอบ เป็นลักษณะการพูดเพื่อค้นหาและชี้แจงสิ่งที่ต้องการรู้ในการสอนของครู มีความเกี่ยวข้องกับการถามตอบอยู่ตลอดเวลา เช่นครูซักถามนักเรียนให้ตอบคำถามในบทเรียน นักเรียนถามข้อสงสัยในการเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ครูยังใช้การถามตอบเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ในเวลารวดเร็ว ดังนั้นครูจึงควรมีศิลปะในการถามตอบ กล่าวคือครูต้องรู้จักถามเพื่อให้ได้คำตอบที่ตรงประเด็นชัดเจน ครูยังอาจใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อีก เช่น การถามตอบในการสัมภาษณ์ การถามตอบในการประชุม เป็นต้น ความสำคัญของการถาม ในแง่ของการเรียนการสอน การถามมีความสำคัญ ดังนี้ (1) กระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้เกิดความสนใจอยากเรียนรู้ (2) ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างทั่วถึง (3) ทำให้ครูทราบความรู้พื้นฐาน และประสบการณ์เดิมของนักเรียน เนื่องจากคำตอบของนักเรียนจะเป็นสื่อไปสู่การจัดประสบการณ์การเรียนการสอนบทเรียนใหม่ให้นักเรียนได้ (4) เสริมสร้างความสามารถทางความคิดให้แก่ นักเรียน ฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดหาคำตอบ หาเหตุผล หรือแก้ปัญหา และหาความรู้ได้ด้วยตนเอง (5) ช่วยให้ทราบความคิดเห็นของนักเรียน และช่วยให้นักเรียนพยายามค้นคว้า

2. การพูดเล่าเรื่อง การเล่าเรื่องเป็นการนำเอาเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเอง หรือเรื่องที่ได้อ่านหรือได้ฟังมาเล่า ในชั้นเรียน ครูอาจใช้การเล่าเรื่องมาช่วยในกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การเล่าประสบการณ์ การเล่าข่าวและเหตุการณ์ การเล่าประวัติที่มา หรือการเล่าเรื่องบันเทิงคดีก่อนเริ่มบทเรียน เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน การเล่าแต่ละอย่างดังที่กล่าวมานี้ใช้วิธีการบอกเล่าแตกต่างกัน ข้อควรคำนึงในการพูดเล่าเรื่อง (1) ครูไม่ควรเล่าเรื่องของตนเองมากเกินไป (2) เรื่องที่นำมาเล่าหากเป็นเรื่องดีงาม (3) การ

เล่าเรื่องที่มีขนาดยาว (4) ภาษาที่ใช้ในการเล่าเรื่องควรเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ (5) ผู้เล่าไม่ควรกั้นหน้ากั้นตาอ่านบทหรือเนื้อหาที่จะเล่า (วีชนี ศรีไพรวรรณ, 2545)

กล่าวสรุปได้ว่า ประเภทของการพูดที่ได้กล่าวมา สามารถแบ่งได้ตามหลักหลายลักษณะซึ่งในแต่ละลักษณะก็ขึ้นอยู่กับเหตุผลและความจำเป็นของการพูดเป็นสำคัญ หลักเกณฑ์ของการพูดในแต่ละประเภท จะช่วยให้ผู้พูดสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ของผู้พูดได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีโอกาสได้เตรียมความพร้อมก่อนถึงเวลาพูดอีกด้วย

ครูกับทักษะการใช้ภาษาและความสำคัญของภาษาสำหรับครู

การใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ครูต้องถ่ายทอดให้แก่นักเรียนได้เข้าใจอย่างถูกต้อง แม่นยำและชัดเจน การใช้ภาษาไทยจึงมีความสำคัญสำหรับครู ผู้เขียนสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้ (พระอธิการภูมิลีขันธ์ ปิยสิโล และนัชพล คงพันธ์, 2565)

1. การช่วยให้ครูสามารถเลือกใช้คำประโยคที่ใช้ในการส่งสารและการรับสารได้อย่างดีและถูกต้อง มีหลักเกณฑ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งช่วยเสริมบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือแก่บุคคลทั่วไป

2. การช่วยให้ครูสามารถเลือกใช้คำได้เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ต่าง ๆ อันแสดงถึงมนุษยสัมพันธ์และความสุภาพของครูอีกด้วย เช่น การใช้คำทักทาย คำขอบคุณ คำขอโทษ การใช้คำสรรพนาม และคำลงท้ายในการสื่อสาร

3. การช่วยให้ครูสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเข้าใจหลักและกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอย่างดี จนได้รับการยกย่องว่า เป็นผู้มีการศึกษาและมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา

4. การใช้ภาษาไทยของครูได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามบุคคล และกาลเทศะย่อมส่งเสริมบุคลิกภาพของครูให้น่าเชื่อถือ น่ายกย่อง และแสดงถึงความเป็นผู้มีวัฒนธรรมทางภาษา (โซจิตา มณีใส, 2555)

กล่าวสรุปได้ว่า การใช้ภาษาได้ดีทำให้สามารถประกอบกิจการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังเป็นช่องทางแสดงให้เห็นบุคลิกลักษณะ ชีวิตจิตใจ และวัฒนธรรม เป็นต้น

การใช้ภาษาในการสื่อสารของครู

ครูผู้สอนต้องคำนึงเสมอว่า ภาษาที่ใช้สื่อสารกับนักเรียนอาจสะท้อนมุมมองทางความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติบางอย่างที่อาจไม่ตรงกับนักเรียนก็เป็นได้ ภาษาจึงมีความสำคัญต่อครู ดังต่อไปนี้ ชันธชัย อธิเกียรติ (2555) ได้อธิบายไว้ว่า

1. ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารสำหรับครู คุณสมบัติข้อหนึ่งของการเป็นครูที่ดี คือ การใช้ภาษาดีและใช้ภาษาเก่ง การใช้ภาษาดี คือ การใช้ภาษาที่สื่อความหมายลึกซึ้ง จับใจผู้ฟัง มีสำนวนคมคาย หรือสั่งสอนด้วยภาษาที่สามารถกระตุ้นเตือนให้นักเรียนเชื่อฟังคำสอนนั้นได้ สรุปได้ดังนี้ 1) การช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ การพูดเป็นหัวใจสำคัญในการสอน ครูจึงต้องพูดให้เป็น พูดเก่งและมีบุคลิกภาพที่ดี รู้จักปรับปรุงการใช้เสียงในการสอน ใช้ภาษาและคำพูดให้ถูกต้อง มีวิธีการถ่ายทอดที่น่าสนใจ

2) เครื่องมือในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ครูต้องใช้คำพูดเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ เช่น ลูกศิษย์ เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้ปกครอง หากครูใช้คำพูดที่สร้างสรรค์ พูดจาด้วยความไพเราะจะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดี 3) ความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของครู เนื่องจากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนต้องอาศัยการพูดทั้งสิ้น

2. ภาษาช่วยให้ครูใช้ภาษาเหมาะสมกับสถานภาพของตน ครูมักถูกสังคมคาดหวังให้เป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาแก่เยาวชน หากครูใช้ภาษาสื่อสารกับนักเรียนไม่เหมาะสมกับสถานภาพ ดังจะเห็นจากข่าวในสื่อสังคมออนไลน์ที่เผยแพร่เหตุทะเลาะวิวาทระหว่างครูกับนักเรียน หรือครูกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง อันมีสาเหตุมาจากการที่ครูใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานภาพของตน นอกเหนือจากการสอนแล้วครูต้องทำงานด้านอื่น ๆ ในสถานศึกษาด้วย จะเห็นได้ว่า การทำงานของครูจะต้องอาศัยทักษะการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ครูจึงต้องมีบุคลิกที่เหมาะสมทั้งบุคลิกภายในและภายนอก

3. ภาษาช่วยให้ครูใช้ภาษาที่สุภาพและหลีกเลี่ยงคำต้องห้าม ความไม่สุภาพทางภาษาเป็นพฤติกรรมทางภาษาในเชิงลบ ที่ผู้พูดใช้เพื่อทำลายหน้าหรือสิทธิ์ของผู้ฟัง ทั้งนี้ พฤติกรรมดังกล่าวจะก่อให้เกิดความไม่สุภาพได้นั้น ก็ต่อเมื่อผู้พูดตั้งใจที่จะไม่สุภาพ อีกทั้งผู้ฟังก็เข้าใจเจตนาของผู้พูดที่ต้องการจะทำลายหน้าหรือสิทธิ์ของตน ดังนั้นในการแสดงความไม่สุภาพทางภาษานั้น ผู้พูดจึงต้องสรรถลวิธีที่เชื่อแน่ว่า จะทำลายหน้าและสิทธิ์และอยู่ในการรับรู้ของผู้ฟัง ครูจึงต้องเลือกใช้ภาษาที่สุภาพ เหมาะสมกับกาลเทศะและผู้ฟัง คำว่า สุภาพ มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) อธิบายไว้ว่า เรียบร้อย อ่อนโยน ละมุนละม่อม ส่วนคำต้องห้าม หมายถึง คำที่ห้ามพูดในสังคม เพราะเป็นคำที่หมายถึง สิ่งต้องห้าม อาทิ สิ่งที่คนกลัว สิ่งร้าย สิ่งที่น่าละอาย "Culpeper (2005) ได้กล่าวว่า "ความไม่สุภาพทางภาษานั้นเป็นกลวิธีการสื่อสาร ที่สร้างขึ้นเพื่อโจมตีหรือทำลายหน้า (Face) หรือสิทธิ์ (Rights) ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่แสดงต่อสังคมของอีกฝ่าย อันนำซึ่งข้อพิพาทและความแตกแยกระหว่างกัน" แม้ว่าความสุภาพและความไม่สุภาพจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันก็ตามแต่ Culpeper (2012) เห็นว่าลักษณะบางประการก็ยังมีความแตกต่างกันอยู่ ความเข้าใจที่ว่าความมีอยู่ของความสุภาพ คือ ความไม่มีอยู่ของความไม่สุภาพนั้น คงไม่จริงเสมอไป เช่นการกล่าวถ้อยคำว่า "ขอบคุณ" ด้วยน้ำเสียงสุภาพเกินความจริงมากเกินไป ก็อาจกลายเป็นความไม่สุภาพได้ เพราะผู้ฟังประเมินค่าแล้วว่าผู้พูดไม่จริงใจ หรือแสร้งสุภาพ (Mock- Politeness) เป็นต้น กล่าวสรุปได้ว่า ภาษาที่ใช้เป็นภาษาราชการในการเรียนการสอนในโรงเรียน ในโอกาสที่เป็นทางการ และในการสื่อสารมวลชน ภาษาจะมีลักษณะแตกต่างกันตามธรรมชาติของแต่ละท้องถิ่น เป็นต้น

ปัญหาการใช้ภาษาไทยสำหรับครู

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยจะเกิดจากผู้สอนและผู้เรียนเป็นหลักเสมอ นอกจากปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาการใช้ภาษาไทยที่เกี่ยวกับการพูด ดังที่นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญกล่าวให้ข้อคิด และให้ข้อเสนอแนะไว้พอสรุปได้ดังนี้ พรทิพย์ พุกผาสุก, (2556) กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทย สรุปได้ว่า อาจเกิดจากปัญหาด้านต่าง ๆ อาทิ การออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ผิด การเลือกคำมาใช้ผิด จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร และการใช้สำนวนจะต้องใช้ให้ถูกต้อง

ตามความหมาย และใช้ตามสำนวนที่มีมาแต่เดิม โดยไม่เปลี่ยนแปลงถ้อยคำ ดังที่ ไพฑูรย์ สินลาวัฒน์, (2556) กล่าวถึงปัญหาในการเรียนการสอนที่เกิดจากตัวผู้เรียน คือ ผู้เรียนจะมุ่งที่ผลการเรียนการสอนมากกว่ากระบวนการเรียนการสอน มุ่งที่การสอบมากกว่ากิจกรรมในการเรียนการสอน ผู้เรียนจำนวนมากไม่สนใจเรื่องที่จะทำให้เกิดคุณภาพและประสิทธิภาพ แต่สนใจในเรื่องที่จะเกี่ยวเนื่องและสัมพันธ์กับการสอบเป็นหลักใหญ่เป็นต้น

ปัญหาการพูดของครูที่พบเห็นในปัจจุบัน สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การออกเสียงไม่ถูกต้องและพูดไม่ชัดเจน ครูออกเสียงไม่ถูกต้อง ได้แก่ การออกเสียงคำ ตัวอักษร ร ล คำควบกล้ำต่าง ๆ ผิดเพี้ยนไปทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายผิด หรือมีปัญหาในการออกเสียง เช่น พูดเร็วและเร็ว หรือพูดเสียงเบาและใช้เสียงต่ำเกินไป ทำให้ไม่ได้ยินผู้เรียนอาจเบื่อหน่ายหรือง่วงนอน การพูดอะไรไม่ชัดเจนนั้นมักจะเกิดปัญหาในการสื่อสาร ครูจึงต้องพูดจาให้ถูกต้องชัดเจน เพราะหากครูสื่อสารเรื่องใดไม่ชัดเจนแล้วก็อาจเกิดผลเสียแก่ตัวนักเรียนได้

2. การพูดขาดชีวิตชีวา ครูใช้เสียงพูดระดับเดียวกันตลอด ไม่มีการปรับเสียงให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง สถานการณ์ การพูดที่ขาดชีวิตชีวาและปราศจากอารมณ์ ทำให้นักเรียนไม่สนใจอยากฟัง

3. การใช้คำไม่ตรงความหมาย ทำให้การสื่อสารผิดพลาด เพราะภาษาไทยนั้นมีคำที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันอยู่มาก หากครูใช้คำไม่ตรงความหมายหรือผิดหน้าที่ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้

4. การเรียบเรียงประโยคและแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้อง ครูอาจมีปัญหาในการเรียบเรียงประโยค เช่น วางคำขยายผิดตำแหน่ง วกวน กำกวม หรือบางครั้งใช้คำฟุ่มเฟือย และปัญหาการแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้องทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิด

5. ไม่มีความรู้จริงในเรื่องที่จะพูด เช่น อาจเป็นเรื่องที่ยากเกิน เรื่องไกลตัวที่ผู้พูดไม่ถนัดและผู้พูดไม่ได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมทำให้การพูดล้นเหลวได้

6. ขาดทักษะและความมั่นใจในการพูด โดยเฉพาะนักศึกษาฝึกสอน หรือผู้ที่เป็นครูใหม่ ๆ อาจมีอาการประหม่าเมื่อต้องยืนสอนหน้าชั้นเรียน เช่น ตัวสั่น ปากสั่น หัวใจเต้นแรงหน้าซีด หลงลืม เหนื่อย เป็นต้น (ประยูร ทรงศิลป์, 2553)

บทสรุป

ครู ซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน การใช้ภาษาครูจึงมีบทบาทสำคัญที่จะต้องพูดสื่อสาร ถ่ายทอดให้นักเรียนเข้าใจ การใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์กันนั้นภาษาไม่ได้มีหน้าที่เพื่อสร้างสัมพันธภาพ ความกลมเกลียว ความปรองดองระหว่างกันเพียงอย่างเดียว การพูดจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับครูที่ต้องพูดให้ ครูแต่ละคนย่อมพูดได้แต่จะพูดได้ดี พูดได้เหมาะสมหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เพราะแต่ละคนย่อมมีอุปนิสัยใจคอ มีพฤติกรรมการพูดแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม การพูดเป็นการสื่อสารที่มีทั้งผู้ส่งสาร ผู้รับสาร หากผู้ส่งสารสื่อเรื่องราวให้กับผู้รับสารไม่เข้าใจ ถือเป็นความล้มเหลวในการสื่อสาร ดังนั้น การทำให้ผู้ฟังโดยเฉพาะนักเรียนเกิดความเข้าใจและได้รับความรู้ จึงเป็นสิ่งที่ครูทุกคนควรตระหนักและพัฒนาการสื่อสารให้ทันยุคสมัยอยู่ตลอดเวลา เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- จิรวินน์ เพชรรัตน์. (2563). ปัญหาการสอนทักษะการพูดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนนคร*. 17(2).
- จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และคณะ. (2556). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉัตรอรุณ ตันนระรัตน์. (2546). *การพูดเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- โชษิตา มณีใส. (2555). *การใช้ภาษาไทยเพื่อประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธวัชพร ตันตระกูล. (2555). “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ”. (รายงานวิจัย). กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2553). *หลักและการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- พรทิพย์ ไชยใส และคณะ. (2553). “การพัฒนาการส่งเสริมวินัยคุณธรรมเครือข่ายการเรียนรู้การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ”. คณะศึกษาศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรทิพย์ พุกมาสุก. (2556). “ปัญหาการใช้ภาษาไทย” ใน *ประมวลสาระชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารหน่วยที่ 1-7*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พระอธิการภูมิสิทธิ์ ปิยสีโล, และนัชพล คงพันธ์. (2565). การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู. *วารสารบัณฑิตสงเคราะห์*. 7(1), 188-199.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2556). “ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนภาษาไทย หน่วยที่ 9-15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รัชนี ศรีไพรวรรณ. (2545). *ครูกับการใช้ภาษา*. *เอกสารการสอนชุดวิชาการใช้ภาษาไทย 1 หน่วยที่ 1-8*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วุฒินันท์ ฮอบอูน. (2544). “ความต้องการแก้ปัญหาการสอนที่เน้นเขียนเป็นสำคัญของครูโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี”. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย :มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- แสงธรรม บัวแสงธรรม. (2557). *พูดได้ พูดเก่ง พูดเป็น พูดดี*. นนทบุรี: อิงค์ บียอนด์บุ๊คส์.
- Culpeper, J. (2005). Impoliteness and entertainment in the television quiz show: The weakest link. *Journal of Politeness Research*. 1.

Culpeper, J. (2012). Politeness and impoliteness. In Andersen, G. and Aijmer, K. Editor. *Pragmatics of Society*. Berlin: Mouton de Gruyter

ภาคผนวก

คำแนะนำสำหรับผู้พิมพ์บทความ

วารสาร มจร โกลบอลปริทรรศน์ (Journal of MCU KOSAI Review) ได้กำหนดประเภทของการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร ดังนี้

2.1 บทความวิจัย (Research article) เป็นบทความที่มีการค้นคว้าอย่างเป็นระบบ มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือหลักของการศึกษาวิจัยอันที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือนำผลที่ได้มาปรับประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์

2.2 บทความวิชาการ (Academic article) เป็นการนำเสนอเนื้อหาในด้านการวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิเคราะห์หรือเสนอแนะแนวคิดใหม่ทางวิชาการ โดยอาศัยพื้นฐานทางวิชาการเป็นลำดับต้น มีการศึกษารวบรวม เรียบเรียงอย่างเป็นลำดับ โดยบทความที่เขียนขึ้นเพื่อสร้างความรู้ที่มีประโยชน์ในทางวิชาการสำหรับคนทั่วไป

2.3 บทความปริทรรศน (Review article) เป็นบทความที่รวบรวมความรู้จาก ตำราหนังสือและวารสารใหม่ หรือจากผลงานและประสบการณ์ของผู้พิมพ์มาเรียบเรียงขึ้นโดยมีการวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิเคราะห์เปรียบเทียบกันในลักษณะเฉพาะทาง มีการวิเคราะห์ สังเคราะห์องค์ความรู้ทั้งทางกว้างและทางลึกอย่างทันสมัย และมีข้อวิพากษ์ที่ชี้ชัดแสดงให้เห็นแนวโน้มที่ควรศึกษาและพัฒนาต่อไป

รูปแบบของการจัดเตรียมต้นฉบับ

1. ต้นฉบับพิมพ์เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ แต่ละเรื่องจะต้องมีบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาไทยให้ยึดหลักการใช้คำศัพท์และการเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน โทษเสียง การเขียนภาษาอังกฤษปนภาษาไทย ในข้อความ ยกเว้นกรณีจำเป็น เช่น ศัพท์ทางวิชาการที่ไม่มีคำแปล หรือคำที่ใช่แล้ว ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนปนภาษาไทยให้ใช้ตัวเล็กทั้งหมด ยกเว้นชื่อเฉพาะสำหรับต้นฉบับภาษาอังกฤษควรได้รับการตรวจสอบความถูกต้องด้านการใช้ภาษาจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษก่อน

2. ขนาดของต้นฉบับ ใช้กระดาษขนาด A4 พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว และให้ตั้งกระดาษขอบกระดาษบน 1.5 นิ้ว ล่าง 1 นิ้ว ซ้าย/ขวา 1 นิ้ว พร้อมใส่เลขกำกับทางมุมขวาบนของกระดาษทุกหน้า โดยมีระยะห่างระหว่างบรรทัด เป็นแบบ double space เพื่อสะดวกในการอ่านและการแก้ไข

3. ชนิดและขนาดตัวอักษร ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK เท่านั้น

- ชื่อเรื่องใช้ตัวอักษรขนาด 20 pt. ตัวหนา
- ชื่อผู้พิมพ์ใช้ตัวอักษรขนาด 16 pt. ตัวปกติ
- หัวข้อหลักใช้ตัวอักษรขนาด 16 pt. ตัวหนา
- หัวข้อรองใช้ตัวอักษรขนาด 16 pt. ตัวหนา
- บทคัดย่อและเนื้อเรื่องใช้ตัวอักษรขนาด 16 pt. ตัวปกติ

4. จำนวนหน้า ความยาวของบทความ 8 - 10 หน้า รวมตาราง รูป ภาพ และเอกสารอ้างอิง

ส่วนประกอบของบทความ

1. ชื่อเรื่องบทความ ต้องมีทั้งชื่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้ตรงกลางของหน้าแรก
2. ชื่อผู้พิมพ์/ผู้เขียน ต้องมีทั้งชื่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุชื่อสังกัดหน่วยงาน
3. การเขียนบทคัดย่อ มีทั้งบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 300 – 350 คำ ตอบบทคัดย่อ
4. กำหนดคำสำคัญ (Keywords) ให้กำหนดคำสำคัญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 3 - 5 คำ
5. เนื้อเรื่องของบทความ

5.1 บทความวิจัย โทเรียงลำดับสาระสำคัญ ดังนี้

1) บทคัดย่อ (Abstract) เสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย และผลการวิจัย โดยให้สรุปสั้น กระชับ และได้ใจความ

2) บทนำ (Introduction) ระบุความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการวิจัย

3) วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology) นำเสนอรูปแบบแผนการวิจัย การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

4) ผลการวิจัย (Research Finding) นำเสนอผลการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ความเสนอในรูปแบบตารางหรือแผนภูมิ

5) การอภิปรายผลการวิจัย (Discussion) โทนำเสนอเป็นความเรียงชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด

6) ข้อเสนอแนะจากการวิจัย (Suggestion) ระบุข้อสรุปที่สำคัญและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และนำเสนอประเด็นสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

7) กิตติกรรมประกาศ (ถามี) เป็นการนำเสนอเพื่อขอขอบคุณหน่วยงานที่สนับสนุนการวิจัย ทั้งนี้ให้ใส่เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือกรณี ชื่อบทความมีชื่อไม่ตรงกับงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์

8) เอกสารอ้างอิง (References) เป็นการนำเสนอเอกสารที่นำมาใช้อ้างอิงในการเขียนบทความ และต้องเป็นรายการเอกสารอ้างอิงที่ปรากฏในบทความเท่านั้น

5.2 บทความวิชาการ/บทความปริทรรศน์ โทเรียงลำดับสาระสำคัญ ดังนี้

1) บทคัดย่อ (Abstract)

2) บทนำ (Introduction)

3) เนื้อเรื่อง (Content) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ/ระบอบองค์ความรู้ใหม่

4) สรุป (Conclusion)

5) เอกสารอ้างอิง (References)

ระบบการอ้างอิงและเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ

เอกสารที่นำมาใช้ในการอ้างอิงบทความ ควรมีที่มาจากแหล่งตีพิมพ์ที่ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือ สามารถสืบค้นได้ เช่น หนังสือ วารสาร หรืองานวิจัย เป็นต้น ผู้นิพนธ์/ผู้เขียนบทความจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการอ้างอิง เพื่อป้องกันความซ้ำซ้อนในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับการส่งต่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา จนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์ และรายการอ้างอิงจะต้องไม่ต่ำกว่า 10 รายการอ้างอิงต่อ 1 บทความ

1. การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องและท้ายเล่มใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม-ป ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยเชิงเส้น เปิด-ปิด แลวระบุชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนและปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง เอกสารอ้างอิงที่ใช้อ้างอิงในบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ โดยรูปแบบของการอ้างอิง มีดังนี้

1.1 การอ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) การอ้างอิงพระไตรปิฎกและอรรถกถา ให้อ้างชื่อคัมภีร์ /เล่มที่/ข้อที่/เลขหนา มาด้วย ตัวอย่างเช่น “ตุงกริกขุทั้งหลาย จักร 4 ประการนี้ เป็นเครื่องเป็นไปแกมมนุษย์และเทวดาผู้ประกอบเป็นเครื่องที่มนุษย์และเทวดาประกอบแล้ว ยอมถึงความเป็นผู้ใหญ่และความใหญ่ลยในโกศะทั้งหลาย ดอกกาลไม่นานนัก” (อง. จตุกก. 21/31/37) เป็นต้น

2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างชื่อผู้แต่งแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระมหาสุทิตย อากาศโร, 2560) ในกรณีที่เป็นการอ้างอิงเนื้อหาโดยตรงหรือแนวคิดบางส่วนหรือเป็นการคัดลอกข้อความบางส่วนมาโดยตรง ควรระบุเลขหนาไว้ด้วย โดยให้พิมพ์ต่อท้ายพิมพ์คั่นด้วยเครื่องหมาย (,) เช่น (พระมหาสุทิตย อากาศโร, 2560, น. 201-205)

3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างชื่อของผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (พระมหาสุทิตย อากาศโร และเชมณัฐ อินทรสุวรรณ, 2560) ในกรณีที่เป็นการอ้างอิงเนื้อหาโดยตรงหรือแนวคิดบางส่วนหรือเป็นการคัดลอกข้อความบางส่วนมาโดยตรง ควรระบุเลขหนาไว้ด้วยโดยให้พิมพ์ต่อท้ายพิมพ์คั่นด้วยเครื่องหมาย (,) เช่น (พระมหาสุทิตย อากาศโร และเชมณัฐ อินทรสุวรรณ, 2560, น. 204-207)

4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 ราย ให้อ้างชื่อผู้แต่งรายแรกแล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (ปัญญา สุนันตา และคณะ, 2560) ในกรณีที่เป็นการอ้างอิงเนื้อหาโดยตรงหรือแนวคิดบางส่วนหรือเป็นการคัดลอกข้อความบางส่วนมาโดยตรง ควรระบุเลขหนาไว้ด้วย โดยให้พิมพ์ต่อท้ายพิมพ์คั่นด้วยเครื่องหมาย (,) เช่น (ปัญญา สุนันตา และคณะ, 2560, น. 21-22)

5) กรณีเนื้อความเป็นเรื่องเดียวกัน หรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคน ให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงปัจจุบันมากที่สุด